

РЕШЕНИЕ

№ 3778

гр. София, 10.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 14.05.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска

Анета Юргакиева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разглежда дело номер **1093** по описа за **2021** година докладвано от съдия Анета Юргакиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 285, ал. 1, изр. второ от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/.

Образувано е по касационна жалба от Д. Т. М. срещу Решение № 7171/10.12.2020 г., постановено по адм.д. № 535/2020 г., по описа на Административен съд София-град, 14-ти състав, с което са отхвърлени като неоснователни и недоказани исковите молби на касатора, изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“, по съединени адм. дела № 535/20 г., № 2614/20 г. и № 695/20 г. срещу Главна Дирекция „Изпълнение на наказанията“ при МП за обезщетяване на неимуществени вреди в общ размер на 300 лв.

В жалбата е изложено становище, че решението е неправилно поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост. Същото било постановено и в противоречие с целта на закона. Поддържа се, че съдът не е съобразил събраните по делото доказателства, подкрепящи твърденията на ищеца във всяка една от исковите молби. Не били съобразени значението и стойността на доказателствата, поради което е възприета фактическа обстановка, различна от действителната. Твърди се, че съдът е възприел съображенията на ответника, като единствено чрез тях е мотивирал решението си, а така е заел и страна по делото и е действал като защита на ответника. Иска се отмяна

на съденото решение и уважаване на исковите молби. Претендира присъждане на разноски по делото.

Ответникът – Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, чрез юрисконсулт оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, I касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, намира следното:

Касационната жалба е подадена в срок, от надлежна страна, с оглед на което е допустима.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

От фактическа страна решаващият състав на първоинстанционния съд е установил следното:

Касаторът Д. Т. М. изтърпява наказание „лишаване от свобода“ в Затвора [населено място], а впоследствие е преместен в затворническо общежитие при затвора - [населено място]. По негови иски молби са били образувани адм. дела, както следва: № 535/20 г., с претенция Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ да обезщети ищеца за неимуществени вреди – 100 лв. (сто лева), причинени му от: ухапвания от хлебарки и дървеници, поради това, че „от 18.11.2019 г. ответникът не е пръскал“; липса на пералня, на 30.12.2019 г.“; №2614/20 г., срещу същия ответник, за обезщетяване на неимуществени вреди (100 лева), за това, че „от 13 до 19.01.2020 г., вкл. в килията не е пръскано срещу дървеници и хлебарки“, които го хапят и предизвикват „кожен обрив“, и № 695/20 г. за обезщетяване на неимуществени вреди – 100 лв., за това, че на 02.03.2020 г. не му било осигурено „изпиране и смяна на личното и постелъчно бельо, в нарушение на чл. 151, ал. 1, т. 4 ЗИНЗС“.

С разпореждане от 08.01.2020 г. съдът е присъединил адм. дело № 2614/2020 г., към адм. дело № 535/2020 г. за съвместно разглеждане, а с разпореждане от 05.06.2020 г. съдът е присъединил адм. дело № 695/2020 г. отново към адм. дело № 535/2020 г. за съвместно разглеждане.

В хода на съдебното производство по искане на касатора е бил разпитан свидетеля С. Н., който твърди, че е пребивавал в Затвора – С. заедно с Д. М., както и че познава ищеца от 2015 г., тъй като работели в две съседни помещения и общували през всеки един от работните дни. Според свидетеля „може би около година“ са пребивавали и в една килия, но не било уточнено за кой период. Свидетелят в съдебно заседание заявил, че касаторът М. му се оплаквал „много пъти от храната и от наличието на много хлебарки и дървеници“, бил „много изнервен, станал неконтактен, нощем бил буден, вдигал шум, мърморел от това, че го хапят дървеници, по дрехите му имало кръв от ухапванията“; дюшеците и одеалата никога не са били дезинфекцирани; срещу хлебарки и дървеници се пръскало през два месеца, но резултатът бил пет процента, според свидетеля.

Решаващият състав на първоинстанционния съд е приел, че касаторът не доказал по несъмнен начин всички свои твърдения, а ответникът, с представените писмени доказателства, успешно опровергал твърденията за бездействие, по отношение дезинфекцирането срещу хлебарки и дървеници. Съдът е преценил показанията на свидетеля Н. като неконкретизирани досежно период от време, който да съвпада с иския. Показанията не били подкрепени с други преки и/или косвени доказателства,

включително в частта, относно емоционалното и психическо състояние на ищеца и не способствали да бъде установено, че тези състояния на ищеца са в резултат именно от: 1. липса на дезинфекциране срещу хлебарки и дървеници, конкретно през периода от 13.01.2019 г. до 19.01.2020 г., вкл.; 2. неосигуряване на чисто спално бельо, на конкретната дата – 02.03.2010 г.; 3. невъзможност на М. да ползва перална машина, конкретно на 30.12.2019 г. Съдът е приел, че ищецът не е опровергал и доказателствената стойност на представените от ответника писмени доказателства за редовно и периодично дезинфекциране на спалните помещения; редовно осигуряване на чисто спално бельо, както и на възможност, лишените от свобода да ползват по график пералното помещение.

По тези съображения съдът е отхвърлил исковите молби като неоснователни и недоказани.

При така установеното от фактическа страна настоящият касационен състав намира, че касационната жалба е неоснователна.

Съгласно чл. 284, ал. 1 ЗИНЗС държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл. 3. Разпоредбата на чл. 3, ал. 1 ЗИНЗС предвижда, че осъдените и задържаните под стража не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение, а според ал. 2 на същата разпоредба, за нарушение на ал. 1 се смята и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност. Тълкуването на цитираните разпоредби налага извода, че е установено задължение за затворническата администрация за осигуряване на благоприятни условия за изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“ и мярката „задържане под стража“.

За да бъде основателен искът по чл. 284, ал. 1 ЗИНЗС, следва да са налице кумулативно три предпоставки: 1. действие или бездействие на орган по изпълнение на наказанията в нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС, 2. причинени вреди в резултат на извършените действия или бездействия и 3. причинно-следствена връзка между настъпилите имуществени или неимуществени вреди и действията или бездействията на съответната администрация.

Съобразно разпределението на доказателствената тежест по чл. 154 ГПК, приложим на основание чл. 144 АПК, всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. Предвид правното основание на предявената от М. искова претенция, а именно чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, в негова тежест е да ангажира доказателства в подкрепа на твърдението си за допуснато от ГДИН нарушение на чл. 3 ЗИНЗС.

Съставът на АССГ, разглеждащ делото по същество, е анализирал доказателствените материали, включително и гласните доказателствени средства, като е приел за недоказано извършването на твърдяното нарушение на чл. 3 ЗИНЗС. Изводите на решаващия състав са правилни и се споделят изцяло от касационната инстанция. Твърденията на касатора за неосигуряване на дезинфекциране срещу хлебарки и

дървеници, конкретно за периода от 13.01.2019 г. до 10.01.2020 г. вкл., неосигуряване на чисто спално бельо на 02.03.2020 г. и невъзможността на М. да ползва перална машина на 30.12.2019 г. са недоказани от страна на ищеца в производството. От друга страна, ответникът е ангажирал доказателства по отношение осигуряването на дезинфекциране, постелъчно бельо и достъп до пералня. В тази връзка от ответника са ангажирани като доказателства докладна записка от Д. Г. – НС СДВР /л. 14/, протоколи за ДДД обработка /л.15-16/, договор между ГД „ИН“ и [фирма] от 13.11.2018 г. /л.19/, становище от еколог „дезинфекционна станция В. Т. /л. 26/, Становище от д-р. Т. – Директор на МЦ при затвора [населено място], /л. 58/, докладна записка от мл. експ. К. Ш. – КО /л. 59/Заповед № Р-111/12.12.2014 г. относно организация на работата на пералнята и поддържане на спалните помещения от лишените от свобода /л. 60/, справка от сменния журнал за изпарителя /л. 63-70/, протоколи за извършени услуги №№ BG-14020011, BG-14 042016, BG-14042073, BG-14042141, BG-14018259, BG-14018206, BG-009657, BG-14009651 /л.71-78/.

Предвид изложеното дотук, не се констатира наличието на касационни основания по чл. 209 АПК и решението на АССГ, 14 състав, следва да бъде оставено в сила.

Заявената претенция от страна на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователна и следва да бъде отхвърлена. Според чл. 286, ал. 2 ЗИНЗС, когато искът бъде отхвърлен съдът осъжда ищеца да заплати разноски в производството. От анализа на цитираната норма следва извод, че в производството по чл. 284 и сл. от ЗИНЗС ищецът дължи разноските, свързани с производството - за държавни такси, експертизи и т.н., но не и за адвокатски и юрисконсултски възнаграждения, независимо от това дали ответникът е бил представляван по делото. Ето защо в настоящото производство на ответника не се присъждат разноски за юрисконсултско възнаграждение, независимо от неоснователността на подадената от Д. Т. М. касационна жалба.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 7171/10.12.2020 г., постановено фј Административен съд София-град, 14-ти състав, по адм.д. № 535/2020 г. по описа на АССГ.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: